

El Sobira

FÖLDRAJZ

Részlet Calmon Miraton, Krad papjának útinaplójából

Minden igyekezetem ellenére nehezemre esik tárgyilagosan fogalmazni a Hradzsal kapcsolatban. Nem azért, mert ne tudnám félretenni a személyes véleményemet, hanem mert egyszerűen nem rendelkezem megfelelő, hiteles forrásokkal. Egymásnak ellentmondó leírások és tényekkel alá nem támasztott iratok kerültek csupán a kezembe, így óhatatlan, hogy valamely ellenérdekelt fél véleménye visszaköszönjön e lapokon.

A Pyarron és Ordan által egyaránt politikailag támogatott Hamed-Shaíh al Qrua a Hradzs egyesítését és terjeszkedését egyfajta erőszakos hódításként és jogtalan területszerzésként élte meg, amely tény, ha szövetségesei nem is támasztottak alá, meg nem cáfolták. Ugyanezt az eseményt a másik oldalról mint a rend útjában álló felkelés leverését írták meg a krónikások.

Krad felkentjeként, a pyar eszmék örököseként még lehetnék pártatlan, de az Államszövetséget a Papi Szék irányítja, a szultán pedig Galradzsa ynevi helytartója. Ez már vallási, és nem politikai kérdés, az istenek dolgában pedig hitem és neveltetésem diktálta kötelességem, hogy az enyéim oldalára álljak. Ennek ellenére nem adok hitelt minden pyar eredetű forrásnak sem.

Utazásaim során egy békés, biztonságos, egységes dzsád államot láttam. Tanulmányaim azonban egy háború előtti intrikától és parttalan vitáktól széttagolt, az utazó számára igencsak veszélyes, de ennek ellenére sokszínű Taba el Ibaráról tettek tanúbizonyságot, amelyet most a Hradzs biztonságos sivársága hajtott rabigába.

A Manifesztációs Háború előtt

Én magam jóval a manifesztációs háború után születtem, így nehezemre esik elképzelni, hogy most azon a földön járok, amit korábban csak a romlottság és bűn fészkeként emlegettek. Az útinaplókat és leírásokat olvasva egy egészen más El Sobirát ismertem meg, amely mintha nyomaiban sem hasonlítana ahhoz, amelyet az úton járva láttam. Nehezen hiszem, hogy pusztán Krán aranyai képesek voltak fenntartani egy olyan államot, amely fizetett zsoldosseregének hála dacolhatott El Hamed, Al Abadana és Pyarron akaratával. El Sobira volt a sivatag fekete báránya, ahol büntetlenül összegyűlhetett az a rengeteg haramia, orgyilkos és számkivetett, akit már nem túrt meg a hátán a homok sem.

A Manifesztációs Háború

Számos történet kering a manifesztációs háború kitöréséről. Sokan sokféleképp látják ebben a hajdani El Sobira szerepét, de a mai napig sem tudni egészen pontosan, mi is történt, nekem pedig nem tisztem ezen álláspontokat tisztázni. Annyi bizonyos mindössze, hogy P. sz. 3691-ben meghalt Jaszef Bahlit af-Haszabi, az El Sobira-i emír. Néhányan állítják, hogy haláláért a kráni Birodalmi Légiók Tersiusát is felelősség terheli, ám mindez mit sem változtat azon a tényen, hogy az amundok végül elsöpörtek mindent.

Nem tudni, hogy a krániaknak milyen és mekkora szerepük volt abban, hogy a főváros, Madab el Sobira elessen a kék hold népének ellenében, az azonban biztos, hogy nekik köszönhetjük a város visszafoglalását. P. sz. 3693-ban, amikor az amund frontvonal már a Kye-Lyronnál járt, a kráni légiók egy expedíciós hadteste jelentős veszteségeket szenvedve visszafoglalta az El Sobira-i El-Hielta erődöt, s majd hét esztendőn át tartották, egészen a háborúból való kivonulásukig. Mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy mindezt nem emberbaráti szeretetből tették, hanem hogy megtalálják, és megvédelmezzék az Al Bahra-Kahrem, azaz a Haláltáncként, vagy Füként ismert ajzószer-keverék titkát, amely fáradhatatlanná és legyőzhetetlenné tette annak idején az Ó-Pyarront feldúló ork hordákat. Hogy sikerrel jártak-e, nem tudni, de itt-ott hallani pletykákat arról, hogy P. sz. 3758-ban néhány kalandozó azzal kérkedett, hogy biztos tudással rendelkeznek a Fű titkát illetőleg.

Shahir El-Dzsangi Al-Tubeta Dzsiah

A háború lezárása után a többi dzsad állammal ellentétben El Sobirában nem sikerült egyetlen korábbi hatalmasságnak sem annyira megszilárdítania a hatalmát, hogy átvehesse az elhunyt Jaszef Bahlit af-Haszabi halálával támadt űrt. Legitim uralkodó híján az egykori emír el nem ismert unokaöccse, illetve az ország hadurái kezdtek komoly harcokba a trónért.

A sokszor már fegyveres összecsapásokká, szabályos háborúvá fajuló nézeteltéréseket végül a sivatagba visszatérő Fekete Skorpiók oldották fel. A korábbi emír orgyilkos-testőrsége egyetlen hónap leforgása alatt egy komoly merényletsorozattal

eltette az útból az összes trónkövetelőt, majd magát az ifjú unokaöccsöt is. Az utolsó gyilkossággal a klán feje nyíltan kifejezte trónigényét.

A Délvidék hatalmasságai természetesen törvénytelennek kiáltották ki uralkodását, s politikailag is mereven elzárkóztak az új államtól, Pyarron és Ordan sem ismerte el az új Sobira létezését. Kalandozók, orgyilkosok, kémek és ügynökök egész hada indult meg a Taba el Ibara homokjában, hogy pontot tegyen az alvilági szervezet példátlan arcátlanságának a végére, de nem jártak sikerrel.

A Dzsangi új "uralkodója" sokak nagy meglepetésére nem taszította teljes anarchiába országát, hanem a korábbi törvényeket megtartva vezette tovább birodalmát. Noha a hajdani fővárosban továbbra is fenntartották a dzsad mércével mérve átlagos közbiztonságot, addig a klánnak nem volt szándéka, vagy elegendő ereje és harcosa, hogy megtegye mindezt az ország többi területén, így az oázisok és az Al Madobával határos füves puszták lakói állandó harcot folytattak a környéken garázdálkodó rablóbandákkal.

Az egyetlen szabály, amelyet az ország minden területén betartottak, az a Fekete Skorpiók érinthetetlensége volt. Azok, akik kétségbe vonták az emír, vagy a Fekete Skorpiók hatalmát, épp úgy végezték, mint az uralkodó életére törő orgyilkosok: karóba húzva Madab el Sobira falain.

Hogy a számkivetett páriaként senyvedő országot hogyan volt képes a klán feje majd' tíz esztendeig összetartani, az a mai napig kérdéses. Annyi bizonyos, hogy - akaratán kívül ugyan, de - ehhez jócskán hozzájárult a Hradzs maga is. A szultán terjeszkedése és politikája sokkal inkább lekötötte a Délvidék hatalmasságainak figyelmét, semmint az amúgy is erőszakos El Sobira, amely előbb, vagy utóbb a kráni támogatás nélkül felfalta volna saját magát.

A Dzsangi életben maradását biztosító másik tényező a pénz volt. A pletykák szerint a Fű titkát kutató kráni hadak azért nem járhattak sikerrel, mert az emír korábbi testőrségének kapitánya, maga a klán feje vitte magával a hajdani emír testét. Hogy mindebből mi igaz, nem tudni, azonban nem elképzelhetetlen, hogy

valóban a Fű útjának bevételeiből származott az a rengeteg arany, ami a Dzsangi létezését tíz esztendőn át biztosította.

Az állam bukását végül - fennmaradásához hasonlóan - szintén a Hradzsnak köszönhette. A szultán és Hamed-Shaíh al Qrua közötti háborúskodás közepette a Dzsangi lett az az ütközőzóna, ahol a két fél összecsapott. Mindketten a rend és a törvényesség nevében, a Dzsangi területén élő lakosság érdekében kezdték elfoglalni a területeket, míg a jelentős túlerőt felvonultató Hradzs alig egyheti ostrommal be nem vette magát Madab el Sobirátnak is.

A Hradzs

A szultán kemény törvényei igen nagy változásokat hoztak El Sobira életébe. Mivel a háború előtt a Taba el Ibara és a Városállamok közötti kereskedelem java részét az ellenséges El Hamed és Abu Baldek területén bonyolították, a Hradzs kereskedőinek szüksége volt egy új, biztonságos útvonalra. Madab el Sobira meghódítását követően a szultán szinte azonnal új emírt nevezett ki a tartomány élére, aki véres tisztogatásba kezdett. Akikről bizonyítást nyert, hogy kapcsolatban álltak a Fekete Skorpiókkal, mind hóhérbárd alatt végezték. Az öregek, akik még emlékeznek azokra az időkre, azt mesélik, hogy a rend első hónapjaiban több fej tekintett le a falokról, mint a Dzsangi fennállásának majd tíz esztendeje alatt összesen. A kijárási tilalom, a népszámlálás és az állandó, majdhogynem egymást érő őrzőjáratok, razziák meghozták a kívánt hatást, az Ibara legrosszabb hírű városában alig egy esztendő leforgása alatt jobb lett a közbiztonság, mint Ordanban. Mindez persze nem tartott sokáig. A tisztogatások végeztével az emír szigora is enyhült, s a mindennapi élet visszazökkent a régi kerékvágásba, bár El Sobirában járva még ma is jobb, ha ügyel az ember, ugyanis a helyi törvények némely esetben sokkal súlyosabb büntetést vonnak maguk után,

mint bárhol Yneven: a tolvajokat például a mai napig is az Ibarában megszokott csonkítás helyett azzal büntetik, hogy a karjuknál fogva a város kapujára szegezik őket, a tisztességes polgárookra hagyva, hogy mikor érnek véget szenvedéseik.

A háború előtti leírásokat olvasva ma már nem ismerni rá El Sobirára. A szultán uralmának majd' negyven esztendeje alatt a térség rohamos fejlődésnek indult, s már jelentős kereskedelmi központnak számít. Az Al Abadanából Madab el Sobirátnak át a Városállamokba tartó út biztonságos, az arra járók szinte minden éjszakát karavánszerájokban, vagy a helyőrségek árnyékában tölthetnek. Persze El Sobira mindig is El Sobira marad, a nagy forgalom, a karavánok és a sok utazó vonzza a rablóbandákat, így aztán időről időre felbukkannak ők is a láthatáron.

Madab el Sobira ma

A város látképét jelenleg uraló El Hieda erőd az északi kapu felől nézve jobbról tör a magasba, míg bal felől, keleti irányba az egykori emíri palota épületei emelkednek. A rosszemlékű, az amundok, majd a krániak által is felújírt palota mostanra teljesen elveszítette egykori fényét, és alig őrzött meg valamit a dzsad építők elképzeléseiből. A sivatagi népek által emelt, hatalmas ablakokkal, teraszokkal és karcsú tornyokkal ékített épület több szárnya romba dőlt a jó tizesztendőnyi ostrom alatt. A védők az ostrom szüneteiben kráni tervek alapján erősítették meg az épületegyüttest, bástyákat, falakat emeltek, és az egykori emíri udvar csodálatos nyitott tereit halálos útvesztővé, gyilkos kertekké alakították át. A palota messziről nézve úgy fest, mintha valamiféle gyilkos élőlény fonódott volna tornyai, kupolái köré. A valóságban a kráni bércek közül a légiósok által a rózsakertekbe betelepített ostromverő bozót szőtte be a teljes épületegyüttest, amelynek gyökerei egészen a palota alatti forrásokig lenyúlnak. Lombjai minden udvart csendes árnyékba vonnak, sötétzöld, majd fekete levelei között hatalmas, mélykék rózsaszerű virágok nyílnak, amelyeknek illata a rossznyelvek szerint a mindenkori emír ellenségeinek szívében rejtekező rémálmokat szabadítja a kémekre és orgyilkosokra, akik a falak közé jutnak.

A nyugati városnegyed az emíri palota és a leggazdagabb, az emírhez dörgölöző nemesek, kereskedők palotái, illetve a városfalak mentén a

nemeseket kiszolgáló kézművesek műhelyei alkotják.

Az El Hielda, az egykori erőd az amundok megszállása után sosem tisztult meg teljesen. A krániak az ostrom alatt nem merészkedtek a falai közé - senki sem tudja miért. A jelenkor hatalmasságai pedig többször igyekeztek felderíteni az erődkomplexum útvesztőjét, földalatti járatait, azonban pár napnál tovább sosem sikerült zsoldosaikat a falak között marasztalni. Egyeseket mintha homokvihar tépett volna szét, másokkal mérgeg végzett, megint mások reggelre kelve megháborodtak. A város számkivetettjei, orgyilkos és tolvajklánjai is csak a környező épületekhez vezető földalatti járatokat lakták be, s csak ritkán merészkednek az erőd falai alá. Az egész városnegyedre mintha egyfajta árnyék vetülne, folyamatosan homok szítál a levegőben, és a nap fénye is mintha porfüggönyön keresztül, vérvörösén világítaná meg az erőd árnyékában megbúvó házakat.

A település magját az emíri palota és az El Hielda között a város legmélyebb pontján fakadó forrás, és a körötte ásott kutak és víznyelők jelentik. A majd' félszáz esztendeje bevonult kráni légiók emelték egykoron a forrást védelmező, az El Hieldához csatlakozó épületeket, amelyek jelenleg a leggazdagabb kereskedők, és a helyi hatalmasságok raktárerődjeiként szolgálnak. Itt építették fel a város legfőbb bevételi forrását jelentő kereskedelmet kiszolgáló Nagy Szerájt, amelyet egy megerődített dzsad udvarház - a Skorpió Bankház, illetve a körötte emelt épületek és egybefüggő sátrakból álló rengeteg alkotja. Utcáin nappal is félhomály uralkodik a magasban kifeszített ponyvák miatt, terei is paloták termeit idézik a rengeteg dolgára siető szolgálta, és portékáját, szolgálatait hajbókolva áruló mesterember és kurtizán miatt.

A fű útja

Nem vagyok tagja sem a Pyarroni Inkvizíciónak, sem pedig a kémhálózatnak, - vagy legalábbis nem ezeken a lapokon fogom mindezt bevallani - így aztán csak találgatok, és az általam olvasott feljegyzések alapján konspirálok, amikor a

Fű útjáról írok. A legtöbb esetben nem bonyolódnék bele egy ilyen komoly témába, de meglepően kevés anyagot találtam ezzel kapcsolatban a rend könyvtárában ahhoz képest, amennyire szerves része az Al Bahra-Kahrem El Sobira történelmének.

Bár sokan egy titkos, csak a csempészek által ismert ösvényként hivatkoznak rá, valójában nem erről van szó. A Fű útja nem egy konkrét csapás, vagy út, amelyen a Krán számára az aranyból is értékebb szert jól őrzött karavánokkal viszik az éj leple alatt egyik rejtkehelyről a másikra. Ha ilyesmiről volna szó, akkor a Pyarroni Titkosszolgálat vagy Ordan már régen pontot tett volna az ügy végére. Ehelyett az Al Bahra-Kahremet sokszor úgy viszik egyik városból a másikba, hogy a szállító mit sem sejt rakománya értékéről. Nem ritka, hogy pár ezüstnyi adósság fejében az egyik kereskedő kizárólagos kereskedelmi jogokkal fizeti ki a másikat, aki a szokásos ár másfélszereséért szállít le néhány szőnyeget a Városállamok egyikébe, s fogalma sincs arról, hogy áruja mit is rejt valójában.

Legalábbis a háború előtt így volt. Arra, hogy a Hradzs idejében is folytatódna a kereskedelem, még nem találtak bizonyítékot, ahogyan azt sem tudni, hogy egyáltalán létezik-e még az Al Bahra-Kahrem, vagy megmaradt a régi és titokzatos El Sobira sötét múltjának szégyenfoltjaként.

2014.01.?.

Szerző: Négykapu

Forrás: Erion.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely